

ת"פ 53687/05/21 - מדינת ישראל ע"י נגד נאצר אלג'מעאת ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53687-05-21 מדינת ישראל נ'

אלג'מעאת(עציר)

כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בפני מדינת ישראל ע"י עו"ד בני ליבסקינד
בעניין:

המאשימה

נגד

נאצר אלג'מעאת ע"י עו"ד עאטף פרחאת

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הודה בכתב אישום אשר אלו עובדותיו:

ביום 5.5.21 בסמוך לשעה 4:00 התפרץ הנאשם לדירת בירושלים, בה מתגוררות אישה כבת 78 הסובלת מליקויים קוגניטיביים בשל דמנציה (להלן: **המתלוננת**) ואישה נוספת המטפלת בה, אשר ישנה בסלון הבית. תחילה ניסה הנאשם להכנס לדירה דרך הדלת, ומשלא הצליח בכך, נכנס דרך המרפסת.

כאשר היה בדירה, נכנס הנאשם לחדר השינה של המתלוננת, הפשיל את מכנסיו עד הברכיים, נכנס למיטה בה ישנה המתלוננת, נשכב לצידה והתכסה בשמיכה. הנאשם נגע בגופה של המתלוננת כאשר ישנה, נישק אותה בפניה, נצמד לגופה והתחכך בה, בעודה ישנה, ועשה כן במשך כעשר דקות.

לאחר שיצא הנאשם ממיטתה של המתלוננת הוא הסתובב בדירה, חיטט בארונות ובמגירות וחיפש חפצי ערך על מנת לגנבם.

בהמשך חזר הנאשם לחדר השינה, פשט את מכנסיו ונותר ערום בחלק גופו התחתון ונכנס שנית למיטת של המתלוננת. הנאשם נישק את המתלוננת, גהר עליה וחיכך את איבר המין שלו באיבר המין שלה בתנועות המדמות בעילה, בעוד המתלוננת ישנה ואינה מודעת למעשיו, עד שהתעוררה ובשל ערפול, סברה כי מדובר בחבר שלה וחיבקה אותו, ואז הלכה לשירותים.

כאשר הלכה המתלוננת לשירותים התלבש הנאשם והמשיך לחפש בדירה חפצי ערך.

כאשר חזרה המתלוננת לחדרה הנאשם נגע בה, והיא הבינה כי יש בדירה אדם זר ואמרה לו לעזוב. לאחר שעזב הנאשם את הדירה העירה המתלוננת את המטפלת וסיפרה לה בבכי על שאירע.

בשל כך הורשע הנאשם בעבירות התפרצות לדירת מגורים וביצוע מעשה מגונה באדם תוך ניצול מצב המונע יכולת

להתנגד (סע' 348(א) לחוק העונשין בנסיבות סע' 345(א)(4) לחוק).

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם, פגיעתם הקשה במתלוננת ויתר הנתונים האופפים את המקרה, וטען כי מתחם העונש ההולם הוא מאסר לתקופה שבין שש שנים לשמונה שנים. בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ביקש להשית עליו שבע שנות מאסר.

ב"כ הנאשם ביקש לדחות את הטיעונים לעונש עד שישלים הנאשם את ההליך בו החל במסגרת מעצרו. לגופו של עניין טען, כי גם ההתפרצות וגם המעשה המגונה בוצעו ללא הפעלת אלימות או כח, והמעשים בוצעו במתלוננת בעת שישינה, ולא תוך ניצול מצב קשה יותר שמנע ממנה להתנגד, והפנה לכך שבשלב מסוים במהלך הארוע המתלוננת חיבקה את הנאשם. לעניין העונש טען, כי המתחם שביקשה המאשימה לקבוע הוא קיצוני ביחס לחומרת המעשה ואינו מתיישב עם רמת הענישה הנוהגת, ובכל מקרה יש לחרוג לקולה מכל מתחם שיקבע, מטעמי שיקומו של הנאשם.

שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, אמר כי היה שיכור ותחת השפעת סמים ולא היה מודע למעשיו, וביקש הזדמנות לעבור טיפול ולשקם את עצמו.

מתחם העונש ההולם

הנאשם נכנס באישון לילה לדירת מגורים, ביצע מעשים מגונים בקשישה דמנטית וביקש לגנוב חפצי ערך, אך הופרע מכך כאשר התעוררה המתלוננת. אמנם מדובר בארוע אחד לצורך קביעת המתחם וגזירת העונש, אך אתיחס בנפרד לערכים המוגנים הנוגעים לכל אחת מן העבירות:

מעשה מגונה

מעשה מגונה פוגע בכבודו של הקרבן, באוטונומיה שלו על גופו ובתחושת הביטחון האישי שלו, ופסיקה רבה התייחסה לחומרתה של העבירה. ר' למשל ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.8.2008), שם נפסק:

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה."

וכן ר' ע"פ 8529/11 אטקישייב נ' מדינת ישראל, רע"פ 3780/08 חביב שמעוני נ' מדינת ישראל, רע"פ 3318/04 דראושה נ' מדינת ישראל, ע"פ 7453-12-13 צ'קול ועפ"ג 41730-05-14 בדראנה.

מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות מין, מעשיו של הנאשם חמורים ומעוררי שאט נפש באופן מיוחד, שהרי הוא נכנס למיטתה של המתלוננת כשהוא עירום בפלג גופו התחתון ואף חיכך את איבר מינו באיבר המין של המתלוננת. יתרה מכך, המעשים בוצעו בקשישה הלוקה בדמנציה בעודה ישנה במיטתה ויש בכך כדי להעצים את הפגיעה בקרבן העבירה במידה ניכרת, הן בשל גילה המבוגר ומצבה הקוגניטיבי. על אלה אוסיף כי העבירה בוצעה במיטתה של המתלוננת - המרחב הפרטי והאינטימי ביותר שלה.

גם ללא תסקיר נפגעת עבירה, לא קשה להעריך את עצמת הפגיעה במתלוננת ואת התחושות הקשות אשר יוסיפו ללוותה בהמשך חייה. ר' בהקשר זה ע"פ 6695/08 פלוני:

"...פעמים רבות תסקיר קרבן חיוני הוא בכדי להציג בפני בית המשפט את מצבו העדכני של קרבן העבירה ולעמוד על הנזקים שנגרמו לו או לה. ואולם, מקום שלא הוגש תסקיר קרבן אין משמעם של דברים כי בית המשפט רשאי להניח כי נפגע העבירה יצא ללא פגע והעבירה שבוצעה בו לא הותירה בו רישומה. מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה. כמובן, מקום שמבקשים להראות את חומרת הנזק והיקפו, יכול הדבר להיעשות באמצעות תסקיר קרבן. מכאן, היעדרו של תסקיר קרבן אינו מעלה ואינו מוריד..."

התפרצות

עבירת ההתפרצות פוגעת ברכושו של קרבן העבירה, בשלוות נפשו ובתחושת הבטחון האישי שלו בביתו. כמו כן, לא אחת עבירות אלו הדרדרו לעבירות אלימות, כאשר המתפרץ הופתע על ידי בעל הדירה, והיו מקרים אשר הסתיימו בתוצאה טרגית, וענין זה מחייב השתת עונשים מרתיעים בגין עבירות אלו. אמנם במקרה שלפני הנאשם עזב את הדירה כאשר המתלוננת התעוררה, אך הארוע עלול היה להסתיים גם אחרת. ר' למשל רע"פ 7658/18, אורן זוהר:

13. אף לגופו של עניין, אין להקל בעזות המצח של המבקש, אשר פרץ לדירת שכנו בידיעה כי הוא אינו נמצא במקום, וגנב ממנה את רכושו תוך ניצול הקרבה הפיזית בין דירת שכנו לדירתו. בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה לנוכח הפגיעה בפרטיותו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בית משפט זה על החומרה שבעבירה זו ועל ההלימה העונשית הראויה לנוכח כך.

יפים לענייננו דברים שנכתבו על ידי חברי א' שהם בעניין ערג' (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014):

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכול, ולצידם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור (השוו ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.2015)).

ר' גם רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות

ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד".

וכן ר' רע"פ 4830/20, סוויסה נ' מדינת ישראל, שם אושר מתחם עונש הולם של מאסר לתקופה שבין שנה לשלוש שנים בגין עבירת התפרצות, ונקבע:

11. אשר למידת העונש, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, המערערת את ביטחונו של האזרח בביתו-מבצרו, ופוגעת באורח קשה בקניינו ובפרטיותו (מהעת האחרונה, ראו ברע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (14.6.2020)).

מעשה מגונה תוך כדי התפרצות

בשילוב שבין ההתפרצות למעשה המגונה אותם ביצע הנאשם טמונה חומרה יתרה, העולה בהרבה על החומרה שבהתפרצות "רגילה" לדירת מגורים, או במעשה מגונה דומה שהיה מבוצע במקום אחר. הפגיעה המינית במתלוננת אשר נעשתה במרחב הפרטי והמוגן ביותר שלה: בחדר השינה שלה, בתוך מיטתה - העצימה עד מאוד את הפגיעה בה - ומנגד, המעשה המגונה שבוצע במהלך ההתפרצות מעצים עד מאוד את חומרת ההתפרצות, ומחריג אותה מעבירת רכוש "שגרתית".

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שלוש וחצי שנים ועד שבע שנים. אני ער לכך שהרף העליון של המתחם אותו קבעתי הוא העונש המירבי לכל אחת מן העבירות בהן הורשע הנאשם (ההתפרצות והמעשה המגונה), אך לאור העובדה שמדובר במעשים ברף החומרה העליון, בוודאי בהצטברם זה לזה, יש לבטא זאת בקביעת המתחם.

נסיבות שאינן קשורות למעשים

הנאשם יליד 1985, גרוש, לחובתו מספר הרשעות קודמות:

בשנת 2005 הורשע הנאשם בעבירת אלימות ונדון לשלושה שבועות מאסר.

בשנת 2005 הורשע הנאשם בעבירות שוד, גניבה ותקיפה ונדון לשנתיים וחצי מאסר.

בשנת 2010 הורשע הנאשם בעבירת אלימות ונדון לחצי שנה מאסר.

בשנת 2011 הורשע הנאשם בעבירות סמים ואלימות ונדון לחמישה חודשי מאסר.

בשנת 2013 הורשע הנאשם בעבירות סמים ונדון למאסר מותנה.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם נולד וגדל עם משפחתו בשטחי הרשות הפלסטינית, אך כאשר היה כבן תשע עברה משפחתו להתגורר במדינת ישראל, וידעה קשיים שונים אשר השפיעו על הנאשם, לגביהם לא ארחיב על מנת

שלא לפגוע בפרטיותו. עניינים אלה השפיעו על הנאשם והקשו עליו והוא נגרר לחברה שולית, שם נחשף לעבריינות וסמים. כמו כן הנאשם ידע גם קשיים אחרים במישור האישי, והדרדר לצריכת סמים ואלכוהול אינטנסיבית.

הנאשם קיבל אחריות לעבירה והביע עליה חרטה וצער. לדבריו היתה לו הכירות קודמת עם המתלוננת והוא נהג להתגורר בדירתה וקיים איתה קשר אינטימי, וביום הארוע היה תחת השפעת סמים והתפרץ לדירה על מנת לגנוב רכוש ולממן קניית סמים. עוד אמר הנאשם, כי סבר שאם יעיר את המתלוננת ויביא אותה לסיפוק מיני יקבל בעבור זאת תשלום, ושירות המבחן הבהיר כי הדבר משקף דפוסי חשיבה מעוותים וחוסר מודעות לפגיעה שגרם למתלוננת.

שירות המבחן העריך כי ברקע המעשים דפוסים עברייניים שהתגבשו אצל הנאשם, התמכרות לסמים ועיוותי חשיבה שונים, ועל כן קיים סיכון להשנות מעשים דומים. עם זאת שירות המבחן הפנה לכך שהנאשם משתתף במסגרת מעצרו בהליך גמילה ומבטא אחריות ומוטיבציה לשנות את דפוסי התנהגותו ואת מסלול חייו. שירות המבחן העריך, כי אם יתמיד הנאשם להשתתף בהליך הטיפול "יתכן וקיים סיכוי להפחתה מסויימת בהישנות התנהגות עוברת חוק".

לאור אלה המליץ שירות המבחן על "ענישה מציבת גבולות" ועל המשך שילובו של הנאשם בהליך הטיפול.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו, אשר מלבד קבלת האחריות הפורמלית למעשיו, היה בה כדי לחסוך מהמתלוננת ומהמטפלת את הקושי הניכר הכרוך במתן עדות - ובמיוחד הדברים אמורים בשים לב לקשייה הקוגניטיביים של המתלוננת.

עוד זקפתי לזכות הנאשם את נסיבותיו האישיות הקשות, כפי שפורטו בתסקיר, את חרטתו על מעשיו ואת מאמציו לעבור הליך שיקומי במסגרת מעצרו - למרות ההערכתו המסוייגת של שירות המבחן ביחס לסיכויי הצלחת ההליך, כפי שעלה מהתסקיר.

מנגד, זקפתי לחובת הנאשם את הרשעותיו הקודמות, המעידות בו כי פגיעה באחרים אינה זרה לו, וכי מאסרים שהוטלו עליו לא הביאו להרתעתו. עוד הבאתי בחשבון את הסיכון כי ישוב על מעשיו.

בשים לב לאלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש בצידו הבינוני-נמוך של המתחם - ואדגיש כי אלמלא הודאתו היה מקום להשית עליו עונש חמור מכך במידה ניכרת.

כמו כן ראיתי לחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בגין הפגיעה שפגע בה. אני ער לכך שהמאשימה לא עתרה לכך בטיעוניה, אך מדובר ברכיב שבין הנאשם לקרבנו, ואין המדינה רשאית למחול עליו. ר' בהקשר זה עפ"ג 5757-09-16, פהימה נ' מדינת ישראל:

באשר לרכיב הפיצויים, דין הערעור להימחק על הסף מחמת אי צירוף נפגעי העבירה כמשיבים בערעור. ... אכן, המשיבה לא ביקשה בערכאה הדיונית לחייב את המערער בפיצוי נפגעי העבירה, ולפיכך לא נשמעו טיעונים לעניין זה בבית משפט קמא, אולם לב"כ המערער ניתנה אפשרות לטעון לפנינו לגופו של עניין, ולאחר ששמענו את טענותיו, לא מצאנו כי נפלה טעות בגזר דינו של בית משפט קמא בפסיקת הפיצויים.

כמו כן, אפשרתי לשני הצדדים להגיב לעניין זה (ר' החלטה מיום 27.4.22). המאשימה הבהירה בתגובתה מיום עמוד 5

27.4.22 כי היא סבורה שיש לחייב את הנאשם בפיצויים, וטענה כי הדבר עולה באופן משתמע מטיעוניה לעונש. ב"כ הנאשם הגיב לעניין בכתב ביום 2.5.22, וביקש כי ככל שיפסק פיצוי, הוא יהיה מידתי, והפנה לחרטתו של הנאשם על מעשיו ולהצהרתו כי אינו רוצה לפגוע יותר במתלוננת.

בקביעת גובה הפיצויים, אביא בחשבון את הפגיעה שנגרמה למתלוננת ואת הצורך להטיב את נזקה, ולו במעט. עוד אומר, כי גם אם אניח שמצבו הכלכלי של הנאשם קשה, חסרון כיס הוא אכן שיקול רלוונטי בהטלת קנס, אך אינו אמור להשפיע על קביעת סכום פיצויים.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ארבע וחצי שנים מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם והצדדים יגישו הודעה מתואמת בעניין זה.
- ב. שמונה חודשי מאסר, בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת מין או רכוש שהיא פשע.
- ג. ארבעה חודשי מאסר, בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת מין או רכוש שהיא עוון.
- ד. פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.10.22.

לתשומת לב שב"ס כי הנאשם מעוניין להמשיך להשתלב בהליך שיקומי במסגרת מאסרו, ויש לעשות מאמץ לסייע לו בכך.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.